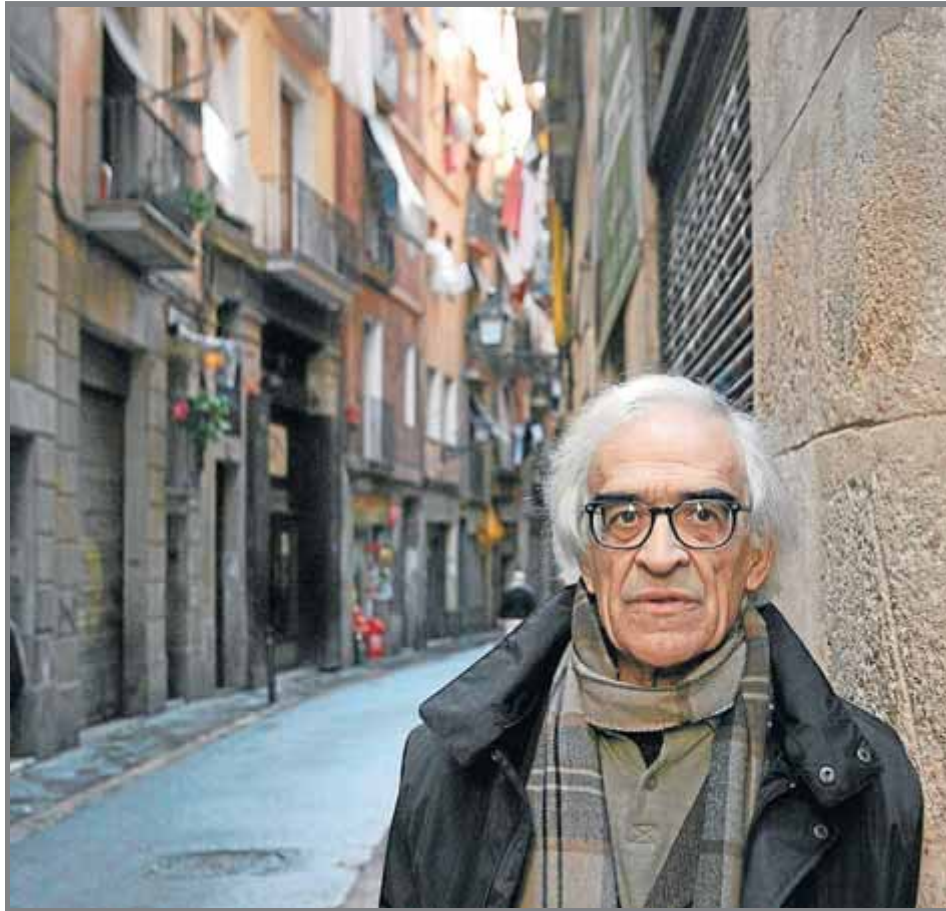

Lluís Solà és poeta, traductor, assagista i dramaturg
JOSEP LOSADA

A

Al llarg dels darrers anys, a través de diverses publicacions, Solà ha anat ordenant, fixant i desplegant els diferents vessants de la seva insòlita i extraordinària obra general

PREDILECCIONS D. SAM ABRAMS

Les variacions Solà

Des de fa un cert temps, el poeta, dramaturg, assagista i traductor Lluís Solà està seguint al peu de la lletra el savi consell d'Isaïes a Ezequies: "Ordena la teva casa". Al llarg dels darrers anys, a través de diverses publicacions, Solà ha anat ordenant, fixant i desplegant els diferents vessants de la seva insòlita i ex-

traordinària obra general. El 2013 va donar a conèixer *La paraula i el món. Assaigs sobre poesia*, on ens ofería una visió de conjunt dels seus autors catalans de referència. El 2016 ens va deixar sense respiració amb el nodrit volum de *Poesia completa*. I ara, el 2017, ens ha fet el regal de *Llibertat i sentit. Reflexions sobre la condició*

humana (1999-2016), un bellíssim volum de 700 pàgines de pensaments, ordenats en 21 seccions, seguint un criteri estrictament cronològic. A partir d'aquí, només faltaria aplegar la producció dramàtica i les traduccions.

És un llibre francament insòlit que deixa bocabadats els lectors davant de la humanitat, la bondat moral, la generositat, la profunditat, l'ambició intel·lectual, la intel·ligència, la saviesa, l'agilitat, la capacitat analítica i crítica, la precisió i la bellesa expressiva. Llibres d'aquesta categoria no abunden gens a la cultura catalana i, diria, sense por d'equivocar-me, a la cultura europea i internacional. D'entrada, *Llibertat i sentit* es pot llegir de dues maneres diferents: com a creació autònoma i independent o com a complement natural de *Poesia completa*.

És un llibre de clara voluntat musical com les *Variacions Goldberg* perquè es desplega a l'entorn d'uns temes centrals –la realitat, la vida, la llengua, l'art, la cultura, el coneixement, la consciència, la moralitat, la història, la societat, la política, la natura, l'esperit...– que es van reprenent, variant, matisant, enriquint i eixamplant fins a l'infinit, sobretot a partir de les ones expansives generades per la implosió en els lectors.

Les reflexions de Solà parteixen d'una experiència de base, l'estranyament, que ens treu de l'opacitat quotidiana per sotraguejar-nos i tornar a la vida desautomatitzats, refrescats, revitalitzats i celebrant el petit i grandios miracle de ser vius.

Per una altra banda, *Llibertat i sentit* és un llibre-termòmetre i un llibre-repte. Mesura la baixa temperatura de la nostra existència actual i, paral·lelament, ens repta a decidir en quina mena de món volem viure, un món minvat i manipulat o un món obert que no es fa enrere davant la llibertat i l'expressivitat. Què serà? *

LA MIRADA ATENTA VICENÇ FURIÓ

La postal més venuda

Quan vaig a un museu i m'en recordo, demano a la botiga quina és la postal més venuda de la col·lecció permanent. Vaig llegir una entrevista a Jamie Wyeth, fill del pintor nord-americà Andrew Wyeth, on deia que la pintura del seu pare *El món de Cristina* és una de les imatges més venudes del MOMA, malgrat els responsables del museu detesten aquesta pintura i la tenen penjada en un racó poc vist. No fa gaire vaig fer la pregunta que encapçala aquest article a la botiga del Thyssen. Em van dir que les postals més venudes

eren el *Retrat de Giovanna Tornabuoni*, de Ghirlandaio, *La ballarina*, de Degas, *Dona en una habitació d'hotel*, de Hooper, i *Orquídea i colibrí prop d'una cascada de muntanya*, de Martin J. Heade. Que no hi ha pintures abstractes al Thyssen? Pensant en aquest tema, vaig recordar una obra de l'irònic John Baldessari, en la qual indicava que es venen millor les pintures amb colors clars que foscos, que les obres que representen dones, nens, flors i paisatges tenen molt de guanyat, i que es col·leccionen molt pitjor les pintures amb vaques i galli-

nes que aquelles on es veuen toros i galls.

A la botiga del Reina Sofia guanya el *Guernica* i, en segon lloc, la *Dona en una finestra*, de Dalí. I al Lenbachhaus de Múnic, on hi ha tantes pintures abstractes de Kandinsky? Doncs resulta que la postal que es ven més és el *Cavall blau*, de Franz Marc. Vol dir això que el públic que visita aquests museus prefereix l'art figuratiu a l'abstracte? Què més vol dir? Popularitat versus *establishment* artístic? Les preguntes s'acumulen. Caldria demanar a molts més museus quina és la postal més venuda. *